

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

April 1967

3. årgang

Hva er det å være en kristen?

Av Olav Valen-Sendstad

Det er enkelte mennesker for hvem det synes å være noe så selvfølgelig det å være en kristen. Ikke plages de så meget av bekymringer om hvordan de er blitt det, og heller ikke så meget av uro og uvissitet om hvorvidt de tanker de gjør sig om det å være en kristen nu også stemmer med Guds ords tanker om denne sak.

For det underlige er at straks en spør *Guds ord* hvad det er å vere en kristen, så blir det det *minst* selvfølgelige av alt

I en hoved-sum viser Ordet oss at det å være en kristen, det er i ordets fulle og egentlige betydning *å leve i samfunn med Herren*. Og det høres både enkelt og greit for oss mennesker. Men når så videre Guds ord byr seg frem for oss som *lov* og som *evangelium*, og disse to sider av Guds ord gir to fullstendig forskjellige svar på hvad det vil si å leve i samfunn med Gud, da opphører saken å være så grei, og blir i steden det mest innviklede av alt, det for vår naturlige tankegang mest mulig fremmede.

Hvad sier nemlig *loven*, og hvad sier *evangeliet* om det å være en kristen og leve i samfunn med Herren?

Efter *loven* er det å være en kristen

det samme som å være et rent, syndfritt og fullkommen menneske. Og loven slipper ikke en sjel inn i Guds samfunn uten at han fyller nettop denne betingelse: i alle ting å være til Guds behag, i alle ting virkelig å gjøre det sanne, det rette, det gode, det fullkomne. Loven gir ikke noen adgang til Gud og det evige liv, uten at de har oppfylt alle Guds krav, løst hver en hellig plikt, gjort hver en høy skyldighet, levet det fullkomne liv, vandret i uskyldighet og syndfrihet. Denne lovens tale om å være en kristen kan enhver lese i det Nye Testamente: Mt. 5,48. Galat. 3,10 Jak. 2,10, og i det gamle Testamente: 5. Mos. 27,26

Ja, hvad skal en så si? Er det en grei og selvfølgelig ting å være en kristen?

— En og annen vil muligens svare: Nei selvfølgelig — når man setter det slik på spissen, så må det jo medgis at det blir en ren umulighet å være en kristen.

Men det kan ikke være Guds mening at vi skal sette det slik på spissen.

Der kommer det nettop for dagen: vi vil altså ikke ha noe av å «sette det på spissen» med hvad *Guds ord* sier.

Vi vil m. a. o. prute litt, slå litt av, trekke litt fra — enda Guds And ut-

trykkelig har forbudt og forbannet en hver tendens til å bryte «spissen» av, og trekke noe ifra (5. Moseb. 4,2. Johs. åp 22,18 flg.) Intet viser bedre hvor fremmede vi er for Guds tanker, hvor vi er fulle av lyst til å skape og lage oss en kristendom som passer for oss, d.v.s. som ikke er for «skarp» og «overdrevet», men som har passe meget av akkordens ånd i seg, så vi kan forlike vårt samfunn med Gud, men også ha samfunn med synden, verden, vårt eget kjød og alle våre selvundskyldende og bortforklarende tanker.

Altså : det å være en kristen *etter loven*, det er enten å være fullkommen og syndfri — eller også å være lukket for evig ute fra Gud. Og da vi skjønner at etter dette Guds ord finnes der ikke én kristen i hele verden, så får vi medgi at det er umulig å være en kristen på denne måte (Rom. 8, 3) A medgi dette som følge av en rolig overveielse er ikke så tungt, men å medgi det under press av en fortvilet samvittighet, det er forferdelig. For da skjønner en i hjertet at en er et fortapt menneske, at det er alvor at en er borte fra Gud.

Men hva er det så å være en kristen *etter evangeliet?* Det er vel både lettare og greiere, skulle en tro?

Efter evangeliet er det å være en kristen det samme som å være en fra død og dom, fortapthet og hjelpelöshet *benddet synder*, være en som er blitt frelst av Gud uten sin egen medvirkning, uten en gjerning, uten ros, uten verdighet, på tross av alle sine synder, bare av nåde, bare ved troen på Jesus. Her er det å være en kristen og leve i Guds samfunn det samme som å være det i kraft av en annens fullkommenhet i kraft av en annens syndfrihet, i kraft av syndernes forlatelse ved en som led døden i vårt sted — kort sagt

leve med Gud i kraft av noe en annen har gjort, uten selv å ha gjort noe annet enn å ha fått alle ting : fått troen, fått omvendelsen, fått nåden, fått syndernes forlatelse, fått barnekåret, fått, fått, fått alle ting til liv og salighet. Her er det å være en kristen, det samme som å eie syndernes forlatelse fordi en mangler enhver fullkommenhet. — Denne evangeliets tale om å være en kristen kan enhver lese i det Nye testamente : Johs. 3, 16 Rom. 3, 23 flg. 5, 8 flg. Efes. 2, 8 flg. Og i det Gamle testamentet : Esa. 43, 1 og 24 flg. Salme 32, 1 flg. Esa 55, 1. flg.

Ja, hvad skal vi da si til dette? En og annen vil muligens svare : Dette er så enkelt og let, at her er det jo ingen sak å være en kristen, en skal bare få syndernes forlatelse, så er alt i orden, en skal ikke gjøre noe nenting selv og overlate alt til Gud. Silkt kan jo ikke annet enn å bli en sovepute for menneskene.

Det er sannelig ikke så greidt med dette å være en kristen. Og det er sannelig ikke så greidt for Gud å stelle med oss heller : krever han det fullkomne av oss, så er han for streng og setter det på «spissen». Gir han oss alle ting gratis og uforskyldt, så er han for lemfeldig og gir oss «soveputer».

Hvad skal vi da si? Det er åpenbart at menneske av naturen aldeles ikke vil være en «kristen» *etter Guds tanker*. Vil det overhodet innlate seg på å være en «kristen», så vil det være det etter sine egne tanker. Holde en slags «gyllen middelveis» mellom lovens «urimelige» og «overdrevne» fullkommenhetskrav, som gjør det umulig å være en kristen, og evangeliets «soveputer» som gjør det for lite alvorlig å være en kristen.

A, det hykkelske menneske ! A, det

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord

S. Botnens Boktrykkeri, Stord

Red.: Amund Lid, Norheimsund
Eksp.: Margr. Skumsnes, Kårevik
Stord Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde oppe med frivilj. gaver

Norsk Luthersk Lekmannsmisj. :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, Stord. Tlf. 69

Kass.: Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 10093/955

gjenstridige vesen ! Å, de selvkloke holder og egenrettferdige hjerter ! Gud har talt i sitt ord om sin *Hellige* maje-stet i loven, men det vil kjød og blod ikke høre.

Så har han talt om sitt avgrunnsdype *kjærighetsvesen* i evangeliet, men det vil kjød og blod ikke høre. Kjød og blod vil derimot oppfinne noe tredje, noen «midt imellom», noe som kan ha en smule av lovens alvor (dog uten å gjøre for meget av det) og tillike noe av evangeliets salige trøst (dog uten å trøste folk formeget) — sådan en gyllen middelvei mellom lov og evangelium Det vil kjød og blod. Det vil kjødet, det vanartede menneske.

Hvad er da dette «tredje» som man har oppfunnet: der hvor man etter lovens krav dog gjør litt selv til frelse og får resten av Gud, nemlig det som man ikke klarer? Denne oppfinnelse av mennesker er den religiøse og kristelige lovtreldoms vei, som på den ene side ikke vil høre den fulle sannhet om mennesket, nemlig at det er fortapt og

intet kan gjøre til salighet, og som på den annen side heller ikke vil høre den fulle sannhet om *Gud* - nemlig at han kan og vil gjøre alt til vår frelse, og vil for sin guddoms æres skyld frelse oss alle, uten noen vår medvirkning. Men når man ikke vil høre hverken sannheten om det ene eller det annet, så kommer det ut et kjødelig, fordervet kompro miss, der Gud nok skal få lov til å gjøre litt for å frelse oss — men ikke alt, og hvor også vi må få lov til å gjøre litt for å frelse oss — men ikke alt, og hvor også vi må få lov til å gjøre litt til vår egen salighet — selv om vi ikke vil gjøre krav på å gjøre alt. — Det er bare skade at ved denne samrøring av Guds sanne lov og evangelium, forsvinner alt *Guds ord*, ingenting av det får lov til å tale ut, ingenting av det skal tas alvorlig i sannhet. En elter en religiøs deig, hvor loven, som er gitt til å dømme, døde, korsfeste og drepe oss, røres sammen med *evangeliet*, som er gitt til å levendegjøre, trøste, nære og vederkvege oss. Derfor røres her liv og død, lys og mørke sammen, og det blir hverken liv eller lys av det, men idel tusmørke og halvdød «kristendom», som ikke er noe annet enn det naturlige menneskes «kristenlig-religiøse» ham.

I min kjære menighet, Jelsa, bodde det en gammel troende fisker. Han er vandret hjem til Gud nu, men blant alle de kjære minner jeg har etter ham, er det et som er kjærere enn alle, et crdtak han pleide møte sine venner med, når han kom i åndelig samtale — og som han et par ganger møtte også meg med : «Vi må huske på», sa han, «at brudgomen vil klæ bruden sin ale ne, uten hennes hjelp». Den gamle fisker hadde ingen theologisk skolering, og

ante ingenting om alle de åndelige kamper som i tidens løp er utkjempst for å bevare evangeliet til en ren og usmittet trøst mot loven for samvittigheten. Han skjønte ingenting av hva teologer forstår med ordene «syndergister» og «monergister». Men livet i Guds ord under den Hellige Ånds veining hadde lært ham å få det rette ikke på den dyrebare sannhet at alt som heter frelse, liv og nåde, det gir Gud alene, uten vår medvirkning.

Nik er en sann og lovende skolegang med Guds ord under den Hellige Ånds

veiledning en bedre lærermester enn alle vidløftige teoretiske studier og grubleier.

— Vi har og lært i denne skole, at det er et klenodium fra Gud å eie denne salige visshet: Herren har frelst meg, og han har frelst meg alene — uten noen min medvirkning. «Av nåde er jeg frelst, ved tro, og det ikke av meg selv, men det er Guds gave.» (Efes. 2,8) «Vi holder for at et menneske blir frelst ved troen uten lov-gjerninger». (Rom. 3, 28)

Utdrag av «Rettferdigjort av tro»

Den eine mot dei andre

Stil av ein skulelev.

Å vera ein kristen i dag er inga lett sak. Gjerne vera den einaste i ein skuleklasse. Kor hardt det er, det veit ingen annan enn den som har prøvd det. Det kostar å halda fast på Frelsaren, det kostar å seia nei til verda sine mange sysler.

Aleine står han der. Ingen forstår. Han er alltid så alvorleg og «trongsynt»! Spott haglar mot han som snøhagl ein vinterdag. Det svir. Jesus, kvi-for skal det vera så hardt å fylgja deg? Mang ei natt gret han seg i søvn. Jesus. Men han blir ståande. Han har teke si avgjerd. Ofte har han tenkt på å gå. Men han kan ikkje! Misser eg Jesus, då misser eg alt! Eg har ingenting att. Tenk om «ferjemannen» til døden kjem i morgen? Ja, ingen veit. Då vil eg vera fortapt utan Jesus! Den siste vegstubben over dødsfloden vil verta tung. Vinden vil blåsa isande kald. Ingen Je-

sus står på stranda og ventar. Berre ei evig, evig natt utan Jesus.

Og korleis vil livet verta? Tomt og utan innhald. Ingen Frelsar som tilgjev synder. Ingen Jesus som har døytt og levtt i min stad. Ingen talmann framfor Gud. Nei, Jesus! Det får kosta kva det vil! Aldri går eg frå deg! Aldri! Vel gjer det vondt når dei andre pottar. Men Jesus, det gløymer eg når eg vert aleine med deg, når eg får sjå inn i det verket du gjorde. Jesus, då vert eg så glad så takksam. Aldri går eg frå deg!

Denne eine får eit einaste stort ønskje. Alle «om og men» druknar i eit hav av kjærleik. Å, om alle dei andre kunne få sjå kor stort og rikt det er å eiga Jesus! Dei får bere spotta. Det gjer ingenting for han. Men må Jesus tilgjeva dei! Dei veit ikkje kva dei gjer. Jesus, kall dei inn til deg! Frels dei

før det vert for seint! Tenk om «ferjemannen» kjem uventa på dei! Han skjelv. Kan han vera ein reiskap for Frelsaren? Kan eg, så send meg!

Han går. Gong på gong prøver han. Han snakkar om livet, om døden og om Jesus. Ingen høyrer. Ingen har bruk for Jesus. Alle klarar dei seg sjølve, både i livet og i døden. Kanskje ikkje i døden. Men dei kan ta i mot Jesus i den ellevte timen. Inga sak det! Nei, ungdomsliv må ein ha. Kom ikkje her

og frels oss!

Han prøver ikje meir. Han gret. Jesus, kvifor er dei slik? Kan eg ingen ting gjera? Jesus, du døydde for dei og. Kvifor er dei så sjølvhjelpe? Jesus, kall endå ein gong! Er det von for at dei skal verta så syndige at dei får bruk for deg? Kall endå ein gong!

Midt i sorga smiler han. Jesus, eg har bruk for deg! Takk at du døydde for meg! Takk!

De er saltet på jorda, de er ljoset åt verda

(Matt. 5, 13—14).

AV Amund Lid

Saltet og ljoset er bæt to livsviktige for oss menneske. Me kan ikkje leva utan dei. Saltet motarbeider alle nedbrytande krefter, bevarer mot rot, og gir smak på alt me skal leva av. Ljoset er ein livs-betingelse for alt som lever på jorda, derfor var ljoset det første Gud skapte.

Men her talar Jesus om saltet og ljoset i menneske sitt åndsliv og gudsliv. Dei er like naudsynte for å bevara eit friskt samfunn mellom meneske og eit friskt gudsliv, som saltet og ljoset er på det matrielle område.

Kven er så dei som Jesus seier er verda sitt salt og ljos,

Det er dei menneske som lever i trua på Jesus og i livssamfunnet med han. Ovanfor gir Jesus oss eit bilet av dei, av den ånd og det sinn dei er av og dei kår dei lever under her på jorda. Sæle — lukkelege — er dei som er fattige i ånda, dei som syrgjer, dei tolsame, dei som hungrar og tyrstar etter

rettferd, dei miskunnsame, dei reine av hjarta dei fredkjære, dei som blir forfylde for rettferda si, og dei som blir svotta, tala vondt om og blir forfylgde for Jesu skuld, og lyg det. Om dei seier Jesus at dei er sæle eller lukkelege og har grunn til å vera glade og fegne, for stor er løna dykkar i himmelen, for såleis forfylgde dei profetane som var til fyre dykk.

For oss synest dette å vera meir grunn til sorg og ulukka enn til lukka og glede. Kva kan då vera grunn til at Jesus forkynner slik han gjer det her? For himmelrike er deira, dei blir trøysta, bli metta, dei får miskunn, dei skal sjå Gud og arva jorda og himmelen.

Passar dette biletet på deg og stemmer di erfaring med Jesu tale her, då er du saltet på jorda og ljoset åt verda. I personlege vitnemål kan me ofte høye det blir sagt at me skulle vera ljos og salt i verda. Men her seier Jesus at dei som er av denne ånd, eig dette sinn,

og lever under slike kår, *dei er saltet på jorda og ljoset åt verda*. Då er du og alle som lever her, eit vern mot alle ned brytande krefter og synda sin roten-skap, som vil trengja inn og øyda vårt folk og samfunn og det kristne ånds-samfunnet på jorda. Då eig du, og er au, det einaste ljoset som kan visa syn-luren veg inn til Jesus og frelsa som Gud har skipa til for oss, og gi levekår for sant gudsliv i oss og mellom oss.

Blir saltet dove og misser si kraft, kva skal det då saltast med? Då duger det ikkje til anna enn å kastast ut og trakkast på, seier Jesus.

Korleis kan ein kristen missa si salt-kraft?

Blandar du saltet med vatn, så vil vatnet dra krafta frå saltet. Vil du så örka saltet på nytta, så vil du finna at det har tapt si kraft og er ikkje til anna enn å kasta ut.

Slik vil det også gå med ein kristen som blandar seg med verda og skikkar seg lik med verda. Kjem du under på-verknad av verda si ånd, syn, tanke og sinn, et av deira sjeleføda, og let det få rom hjå deg, så blir du snart dregen med på deira vegar og saltet vil missa si kraft.

Kva er det hjå eit Guds barn som er saltet på jorda?

Det er alt det som ikkje er av jorda, det som er av Gud. «De er ikkje av verda, for eg har valt dykk ut av verda, derfor hatar verda dykk». For det første så er det den ånd som bur i oss. For me har ikkje fått den ånd som høyrer verda til, men den Ande som er av Gud.» Sit Guds Ande på truna i ditt hjarta og råder i ditt liv, vil du alltid eiga saltet si kraft som svir i såret og hindrar synda sine nedbryatnde krefter. For det andre har du del i Guds natur og eig Kristi sinn. «Og dermed

har gitt oss dei største og dyraste lov-nader, for at de ved dei skulle få lut i guddomleg natur, med di de flyr frå den tyning i verda som kjem av lysta» (1. Pet. 1, 4). «Men me har Kristi sinn» (1. Kor 2, 16) Dertil så eig du kjennskapen, trua og kjærleiken til Jesus, til Gud og hans ord. Dette er årsaka til sjela sin fattigdom, hunger og torste etter rettferd, reinleik og fred, som åleine blir metta og finn trøst i brødet frå himmelen — evangeliet. Likeeins er det årsak til at du fryktar og flyr frå synda og eigenrettferda, og tek avstand frå verdens ånd, vegar og måte å leva på. Du er og kjänner deg som ein framande og utlending på jorda, for ditt rike er i himmelen.

Jesus var ikkje frå denne verda, men frå himmelen, og han gjorde berre vel og lekte sjukdom og vannhelsa. Men likevel blei han spotta, håna, forfylgd og hata. Kvifor? Jau han var saltet på jorda og lyset i verda. Menneskja kjende seg syndige i hans nærleik, dei kjende seg gjennomskoda, dømde av han og hans ord, og hadde ei kjensla av å ikkje bli godkjende av han. Han blei ei plaga og ein hindring i livet og for guds frykta deira.

Bur Jesus ved trua i ditt hjarta, har han vunne skikkelse i ditt liv, så du eig tt av den same ånd og det same sinn som var i han, så er saltkrafta til stades i ditt liv. Det vil og vera årsaka til at du blir spotta, tala vondt om og for-fylgd for Jesus og evangeliet si skuld. «For tenaren er ikkje større enn herren sin. Har dei forfylgt meg, så vil dei for-fylgja dykk og».

Saltet gjer ingen nytte så lenge du gøymer det unnan og ikkje blandar det i kjøtet. Slik er det også for deg, du kan ikkje gøyma deg unnan, du lyt leva

midt i verda — «i verda, men ikkje av verda».

De er verda sit ljos. Som Guds barn er du ikkje sjølvlysande. Du kan liknast med månen, som er mørk i seg sjølv, men når sola lyser på han formliar han sola sitt lys til oss her ned på jorda om natta, då me ikkje kan sjå sola direkte. Eller vegskiltet, som berre lyser når lyskastaren er retta på det. Du er ein formidlar av Jesus og det lys som han opplyser deg med. (2. Kor. 3, 18).

«Den byen som ligg på eit fjell, kan ikkje dyljast. Ingen kveikjer eit ljos og set det under ei sveppa, men i staken. Då lyser det for alle som er i huset. *Såleis skal de lata ljuset dykkar lysa for folk*, så det kan sjå dei gode gjerningane dykkar og prisa Far dykkar i himmelen».

Under skjeppa vil lyset døy, men i staken vil det nok bli heitt for lyset og kjøtet vil forterast. men det lyser for dei som er i møyke.

Kva er det så lyset har openberra for oss, som ikkje må dyljast? For det første er det *Jesus* og det du har funne og sett i han. Ved alltid å vedkjenna oss Jesus som vår frelsar, og at me elskar og trur på han og hans ord og hans folk. Løyner du det, for å unngå vannæra og vinna verda sin gunst, så vil det gå deg som Peter i øvstepresten sin gard.

For det andre er det *trua di på Guds ord*, både lova og evangeliet. At du gir Gud og lova rett i at du er skuldig, ein fortapt syndar, som lid det du har fortent. At du er sett til side som udugleg, ubrukbar og ærelaus. Men du trur at Jesus er din frelsar, din løysepeng og mellommann for Gud, at ved Guds nåde og Jesus gjerning, død og blod står du i nåde hjå Gud. At lova ikkje

er avlyst, men fullførd av Jesus, så han er enden på lova til rettferd for kvar den som trur. At himmel og jord vil før forgå, enn at ein einaste prikk eller den minste bokstav i lova eller Guds ord skal forgå, og alt har hendt. Du er eit vitne om menneske si totalt fortapte stoda, og Guds fulle frelsa ved trua på Jesus.

Dernest er det kjærleiken til Guds vilje og lov, og viljen til å leva etter den. Det kjem til syne når Guds ord og lov kjem i konflikt med verda si lov og verda sin veg i tale, i interesser, i forretning, i arbeid, i det å halda ord og måten å leva på i heim og samfunn. Då lyt du fylgja Jesus og ordet sin veg. I slike høve spør du: Kva ville Jesus ha gjort i dette høve? Kva seier skrifta om dette? Og har du gått feil og falle, det hender også for eit Guds barn, då vil sorga og angeren over synda som driv deg til Jesus og nådestolen i trua, der du finn miskunn og nåde, vera vitne om at du lever i samfunnet med Jesus og lyset som viser veg for syndaren.

Vidare vil det visa seg når det har kome noko mellom deg og bror din. Du klarar ikkje leva i det, men må prøva få det bort og forlikast med han, før du ber fram ditt offer eller stig fram som vitne om Jesus.

Og i freistainga viser det seg, at du før vil missa deg og ditt, før du vil missa Jesus, eit godt samvit og trua på han, og dermed himmelen.

Les du vidare utover i bergpreika, som er skriven for Jesu rette læresveinar, og viser det rette sinnelaget oglivet til borgarane av Guds rike på jorda så vil du sjå at det kjem til syne i alle våre forhold.

Me kan berre nemna nokon: I forholdet til ektemaken, som vitne om an-

dre menneske, i forholdet til dei som er vonde med oss, trettar med oss og slår oss, og til dei som bed oss og vil låna av oss, til våre motstandarar og fiendar, korleis me steller oss for augo på folk, i vårt bøneliv, til dei som er oss skuldige, i forholdet mellom Gud og mammon, i synet på — og kjærleiken til dei jordiske og himmelske skattane,

i sut og klage eller tillit til Gud vår far. Vidare fortel Jesus at det vil koma til syne i vårt syn på, og vår dom over våre kristne brør, i forholdet til falsk forkynning og falske profetar. I prøvelsens stund vil det koma til syne kva grunn me lever på og byggjer på. Dommen me dømmer og frukta me ber, dei vil syna om treet er godt eller vondt.

Hva som frelser

Det er ikke din iver, ikke din nidkjærhet, ikke din åndsfylde, ikke ditt kristenliv, ikke dine åndelige frukter, ikke dine gjerninger ikke dine bønner, ikke ditt strev og ikke din møyje, som gjør deg til et Guds barn. *Men det er rettferdighet, rettferdighet, rettferdighet.* Det er Jesus, Jesus, Jesus. — Det

er Hans lovoppfyllelse det er Hans rettferdighet. Det er Hans rette kristenliv som er deg til syndernes forlatelse og liv for Gud — Ti hvor Herren finner troen på Jesus, om det så bare er en troens gnist, der finner Han rettferdighet og livsrett.

Olav Valen-Sendstad.

En samtale om barnedåpen

AV JOHS. DÅSVAND, M. A. BREKKE, EINAR AMDAL.

En ung nyomvendt møtte en dag en eldre troende. De er godt kjent, men nu er det en tid siden de møttes.

Den unge har holdt seg borte fra møtena der hvor han blev omvendt og gått forskjellige andre steder.

«Nu, min kjære unge venn, hvordan står det til?»

«Det er helst dårlig med meg. Jeg er kommet i tvil og mørke. Siden vi sist møttes, er der et spørsmål som har bekymret meg meget.»

«Så — hva er det da?»

«Det er barnedåpen. Jeg er kommet i tvil om jeg er døpt på rett måte.»

«Er denne din tvil kommet umidbart, eller er du blitt påvirket av mennesker?»

«Jeg ble spurta en aften om jeg var døpt med de troendes dåp.»

«Hvad svarte du så på det?»

«Det husker jeg ikke nu, men efter den samtalen har jeg vert urolig og tvilende. Der blev sagt så meget som satte mig i tvil om barnedåpen. Siden har jeg gått der flere ganger, og hver

gang er jeg blitt anmodet om å la meg opp om igjen. Sist sa en av dem til meg, at nar jeg hadde lyst og ikke hanaket derefter, så gikk jeg fortapt.»

«Jeg forstar deg og dine vanskengheter. Jeg nar selv hatt mine kamper på dette område, da jeg som ung kristen ble påvirket fra lignende hold. Men nu vil jeg foresia at vi har en samtale om dette spørsmål. La meg få høre dine innvennunger mot barnedåpen, både dem du selv har, og dem du har hørt av andre. Så skal jeg ta frem noe av det som overbeviste meg om at min døp som barn var rett. Hva sier du til det?»

«Jo takk, det vil jeg gjerne. Jeg har ikke tenkt på å få tale med en eldre, erfaren og opplyst troende. Det er min trang å gjøre det som er rett for Gud i denne sak. Jeg har tillit til deg. Du var den som ved Guds nåde fikk føre meg til Kristus, og du har også siden vært meg til hjelp.»

«Hvad er det da særlig du har å innvende mot barnedåpen?»

«Først vil jeg nevne det meningsløse at Gud kan meddele nogen særlig velsignelse til et ubevist spebarn. Har vi noe bibelsk bevis for at det går an?»

«Ja, vi har mange beviser på at Gud både er interessert i barn og kan meddele dem sin velsignelse. Jeg skal bare nevne to eksempler fra skriften: Om Johannes døperen står det at han skulle «fylles med den Hellig And like fra mors liv.» Luk. 1, 15. Likeledes ser vi fra den gamle pakt at de små barn skulde få paktestegnet, omskjerelsen, når de bare var 8 dager gamle.

Foreldrene bar dem da frem etter Guds befaling, og Gud handlet i nåde med det ubeviste barn. 1. Mose. 17, 10—14»

«Dette var nytt for meg. Men nu

med hensyn til dåp, har vi da nogen ora for at Jesus innstiftet barnedåp?»

«Nei, men han innstiftet neller ikke voksendåp. Han simpeithen gav dåpsbefalingen. Matt. 28, 19—20»

«Men har vi nogen ord fra Bibelen som beviser at man skal døpe barn? Er det ikke bare voksne der fortelles om ved alle dåphandlinger i Det nye testamente?»

«Derhi er først å bemerke: Det nye testamente forteller oss om kirkens grunnleggelse. De av jøder og heaninger som biey vunnet ved evangeliet, de ølev ved døpen tillagt menigheten. Når da kristne menigheter således var grunnlagt, begynte man å praktisere barnedåp. Lignende var også tilfelle med omskjerlesen i den gamle pakt. Abraham blev kalt av Herren, da han var voksen og blev omskåren som voksen, men hans etterkommere blev omskåret 8 dager gamle etter Herrens befaling. 1. Mos 17, 11—12 Derfor lyder det: «Eder og eders barn hører løftet til.» Ap.gj 2, 39

Der fortelles i Det nye testamente om hele fem familiehoder som blev døpt med hele sitt hus. Ap.gj 10, 48, smlg. v 33, kap. 16, 15 og 33, kap 18, 8 og 1. Kor. 1 16»

«Men det står at den som tror og blir døpt skal bli frelst (Mark. 16, 16). Og mange andre steder står det at den som tror har livet. Kan da et barn tro?»

«Alle disse ord er talt til voksne mennesker. Hos dem er der av naturen en hindring for Gud, nemlig deres vantro. Denne må fjernes, og de må bli troende. Først da kan de bli Guds barn, og først da kan de bli døpt, hvis de ikke er døpt tidligere.

Hos barnet finnes ikke denne hindring. Jesus har sagt at Guds rike hører sådanne til, dvs. barn og de voksne der

er som barn.

De som holder på voksendåp, forlanger at barna må bli voksne for å få del i Guds rike, men Jesus sier det motsatte. Vi voksne må bli som barn, eliers kommer vi ingenlunde der inn. Matt. 18, 1—6

«Denne samtale har gjort meg godt. Jeg forstår nu at min engstelse angående min dåp som barn visstnok er en følge av menenskelig påvirkning. Men ennu må jeg få gi deg noen spørsmål. Er det ikke en lydighetshandling å døpe seg, og står det ikke at dåpen er en god samvittighetspakt med Gud?»

«Hele vårt kristenliv skal jo være en ydighetshandling mot Guds befalinger. Ja har vi imidlertid ikke et eneste ord fra skriften som sier at vi skal døpe oss mer enn én gang. Dersom du er døpt som barn, da bortfaller den innvending.

Hva pakten anngår, da står den fast fra Guds side, og fra vår side fornyes den ved omvendelse og tro, dersom vi har brutt den.

Gud har underskrevet «kontrakten», og der behøves ingen ny underskrift. Det er ikke «kontrakten» som er blitt ugyldig eller Guds underskrift som må fornyes, det er vi som i tilfelle har misg holdt den. Er det ikke så?»

«Jo det er ganske rett. Det begynner nu å klarne adskillig for meg. Men ennu ett: De som tror på voksendåp, de påstår at dåp av barn først ble praksisert omkring år 300 etter Kristus når kirken var blitt verdsliggjort, er det så?»

«Nei, den påstand er historisk ukorrekt. Som jeg allerede før har påpekt praksisertes barnedåp allerede fra den første kristentid. Jeg skal nu nærmere påvise dette.

1. *«De tolv apostles lære».* Dette

skrift blev forfattet omkring år 120 e. Kr., bare 20 år etter apostlen Johannes død, av noen som stod apostlene nær. Der står: «Hva dåpen angår da skal I døpe til Faderens, Sønnens og den Helligånds navn i rinnende vann. Hvis du ikke har rinnende vann da døp i annet vann. Hvis du ikke har kaldt vann, da døp i varmt vann. Men har du ingen av delene, da øs tre ganger vann over hodet»

2. *«De apostoliske konstitusjoner».* — Disse er noen kirkelover skrevet senere. Der står: «Døper eders små barn og oppfører dem i Herens tukt og formaning ti Jesus sier: La de små barn komme til meg»

3. Alle de gamle kirkeavdelinger, både de greske, romerske armeniske og kopt-iske praktiserer barnedåp. Hvorledes er denne skikk kommet inn i dem alle om det ikke var apostlene sine?

4. Alle de gamle kirkefedre som elles holdt fast på den sunne lære vitner om barnedåpen og anbefaler den. *Origines*, født år 185, sier at de hadde mottatt denne lære fra apostlene. *Justin Martyr*, som levet i apostelen Johannes dager, vitner det samme. *Likeså Irenaeus Cyprian, Augustin* m. fl.

5. *Tertullian*, født omkring år 160, kjempet ivrig mot barnedåpen. Han sier: «Hvorfor iler den uskyldige alder til syndernes forlatelse?» Men han nevner aldri at barnedåpen er en skikk som er kommet inn i kirken etter apostlene tid. Hvis barnedåpen ikke stammet fra apostlene tror du ikke da at Tertullian vilde visst om den ting, så nær innpå aposteltiden som han levet? Og tror du ikke han da vilde brukt dette argument fremfor noe annet mot anvendelsen av barnedåp?

Du ser altså at vi har viktige grunner, både fra Bibelen og historien, når

vi bringer de små barn til Herren i dåpen.»

«Ja jeg forstår den nu etter denne samtale.»

«Forresten, min kjære unge venn — der kunde anføres adskillig mer til fordel for barnedåpen. Jeg skal bare peke på noe som viser at de som tror at barn ikke bør døpes de er ikke helt konsekvent i sin argumenter. De påstår jo at de små er Guds barn og helliget Herren ved foreldrene. 1. Kor. 7 14 — Kan det da vere galt å døpe et Guds barn?»

Men de små har ikke tro sier de. Kan noen være Guds barn uten tro? «Uten tro er det umulig å behage Gud» står det skrevet i Guds ord. Disse argumenter er således som du ser temmelig motstridende.»

«Ja jeg innser det. — Men nu kom det for meg en ting til som jeg må få spørre deg om til slutt: Når nu en der er døpt som barn faller bort fra Gud. Hva så? Må han ikke døpes om igjen?»

«Nei det praktiseres ikke av noen selv ikke av dem som påstår at dåpen er et ytre tegn for verden.

Om du faller ut fra en båt så behøver du ikke noen ny båt.

Pakten står fast fra Guds side som vi tidligere har sett men der må omvendelse til for en sådan om han skal bli frelst og lykkelig.»

«Efter denne samtale forstår jeg at den dåp jeg fikk som barn er bibelsk og jeg er deg meget takknemlig for at du vilde avse tid til å klargjøre dette spørsmål for meg.»

Fra en traktat.

«For dykk blei det unnt, for Kristi skuld — ikkje berre å tru på han, men og å lida for hans skuld.» (Filip. 1, 29).

A ta på seg krossen for ordet og trua si skuld det er like mykje som friviljut å ta på seg og bera hatet frå djevelen verda, kjøtet, synda og døden. Her treng du kkje om å leita op ein kross. Du treng berre om å ta til med den første del av kristenlivet: å forneksa deg sjølv og fylgja Jesus etter. Det vil seia det same som å ta avstand i frå — og straffa all eigenrettferd, og så vi na om trua si rettferd i Kristus. Då vil du

nok straks få merka krossen, den som du må ta på deg og bera, som Kristus tok den på seg og bar den.

Hyklarane dei fordømmer det å forneksa seg sjølv, og dei forsvarar si eiga rettferd. Derfor tek dei ikkje på seg krossen, men dei krossfester seg sjølv, og blir mordarane til alle dei som tek kossen opp og fylgjer Jesus etter.

Martin Luther (Bibelske skattkiste)

Mitt hvilested

Mel.: Akk Lammets blod

På Golgata mitt hvilested jeg har
Der min forløsning er blitt åpenbar.
Jeg ser den der i Jesus blod og sår
Og evig liv min siel ved sunet får.

Ved korsets fot, det rette livets tre
Jeg under striden er så trygt i le.
Om jeg en synder er hver tid og stund
jeg er da frelst på denne blodets grunn.

Jeg her til Gud en døglig adgang har
For Jesus her min syndebyrde bar
Mitt Abbarop jeg her kan synge ut
Så glad i håp om herlighet hos Gud.

*Men om jeg viker aller minste fjed
Fra dette blodets sikre tilfluktsssted
Da straks jeg mister all min fred og
Og frykter lovens dom og strenge røst.*

Å mätte jeg dog alltid hvile fast
På denne grunn hvor Jesu hjerte brast
Her eie liv i Lammets dype sår
Da vet jeg visst, jeg snart i Himlen står

Etter Giverholt ved G. Hjorthaug.